

Woord vooraf

Eerlijk gezegd had ik geen idee in hoeverre ondernemen werkelijk in mijn genen zat, in onze genen moet ik zeggen, want ook mijn kinderen hebben zich inmiddels zeer succesvol en met volle overgave in het zakenleven gestort.

Als kind maakte opa Leendert Vriens (1906-1975) van het fameuze garagebedrijf in Breda grote indruk op mij vanwege zijn flamboyante persoonlijkheid, maar ik bewonderde hem ook om zijn zakelijke instinct. Hij stierf helaas jong, toen ik nog pas zestien was. Dat mijn manier van zakendoen in veel opzichten aan die van hem herinnert, werd mij wel vaak verteld, maar echt realiseren deed ik me dat toch pas veel later. Ik moest het eerst allemaal zelf leren en doen, al werd ik daarin wel aangemoedigd door mijn ouders. Nou ja, in eerste instantie vooral door mijn moeder. Mijn vader zag me aanvankelijk liever in de voetsporen treden van zijn eigen, veel te vroeg overleden vader, Adriaan Cornelis Ouborg (1900-1940), die in 1938 buitengewoon hoogleraar werd in de Mechanische Technologie in Delft. Hoewel ik naar hem vernoemd ben, wist ik niet dat hij op nog veel jongere leeftijd al directeur was van de N.V. Wollenstoffenfabrieken van L.E. van den Berg in Tilburg en landelijk organisatorisch actief ten behoeve van de toen belangrijke textielindustrie. Hij was de briljante zoon uit een begaafd Dordrechts gezin waarvan zijn oudere broer Piet Ouborg, de schilder, de bekendste is gebleven.

Dat de stamboom van de Ouborgs door de eeuwen heen zoveel geslaagde zakenlieden telde, wist ik niet. Wel had ik ooit begrepen dat we afstamden van een Franse Hugenoet, een Normandische zakenman, die begin zeventiende eeuw naar Nederland uitweek en wiens nog niet verhollandste naam, Pierre Aubourg, gememoreerd wordt in ons succesvolle merk Bourgini.

De laatste jaren ben ik me naast mijn zakelijke activiteiten steeds meer gaan interesseren voor het Bredase culturele erfgoed, vooral zijn karakteristieke, historische panden, die ik het liefst in originele stijl restaureer. Wellicht, denk ik nu, spelen hier de genen op van mijn overgrootvader Hermanus Vriens (1873-1948), die zich rond 1900 als aannemer in Breda vestigde en wiens eerste project de prestigieuze restauratie van de Grote Kerk in Breda was. Later, in 1917, werd deze typische representant van de *belle époque* oprichter en eerste directeur/vennoot van de NV Bredasche Beton Maatschappij die heel wat memorabele gebouwen ook in Breda heeft weggezet.

Zo heeft dit boek me vele verrassingen bezorgd en ik zal nu de laatste zijn om de kracht van stimulerende genen te ontkennen. Toch wil ik benadrukken, en dat geldt zeker ook

voor mijn kinderen, dat *succes* in zaken niet erfelijk is, en zeker niet te koop. Je moet het allereerst zelf doen door heel hard te werken, maar dat geldt en gold vanzelfsprekend voor alle generaties.

Een belangrijk adagium van mij is dat luisteren belangrijker is dan vertellen, zeker in zaken. Het leuke van deze kroniek is dat het laat zien dat beide vaardigheden op een bijzondere wijze verenigd kunnen worden: luisteren naar wat het verleden ons te vertellen heeft.

Aad Ouborg